

Така всякой трѣбува да даде по нѣчто отъ своя трудъ или имотъ, (а той не е друго а само спестенъ и набранъ трудъ) за да добые чюждѣ работѣ. А кой-то си присвоява чюждъ трудъ или имотъ, а го не повръща и не отплаща съ нѣчто отъ свой трудъ, на пр. кой-то отбива на работникъ отъ погоденѣ-тѣ заплатѣ, или мами на пазаръ, или си не плаща дълга или отнима чюждо нѣчто, такъвъ си присвоява не само чюждо нѣчто нъ и труда и мѣкѣ-тѣ, съ коп-то нѣкой си е изработилъ онова нѣчто; за това ся и казва: *безъ правдѣ имотъ чюжда мѣка*, и такъвъ изѣдникъ *живѣе на чюждый грѣбъ и ѣде сиромашеский потъ*. А зачто-то никой не е длъженъ да работи и да ся труди за друго, то изѣдникъ и грабителъ чловѣкъ нѣкакъ си настѣпя и врѣди чюждѣ-тѣ свободѣ.

Една работа ся отплаща съ другѣ работѣ или съ имотъ пакъ отъ такъвъѣ цѣниѣ; нъ пакъ всяка работа все еднакво ся не заплаща. Работникъ, кой-то бръка и носи калъ, не зима заплатѣ колко-то единъ зидаръ, а пакъ зидаръ-тѣ не зима колко-то майсторъ-тѣ на сградѣ-тѣ. Така и занаятчія чловѣкъ не искава колко-то единъ купецъ или тръговецъ, а пакъ тръговецъ-тѣ трѣбува да ся блѣска много пове не отъ колко-то единъ болѣринъ, кой-то на широко живѣе съ прихода отъ имане-то си. На слугѣ въ къщи не ся плаща колко-то на единъ писмаръ, ако и да работи повече и по-тяжкѣ работѣ отъ тѣхъ. А това е така, зачто-то стойность-та на всякѣ работѣне ся цѣни само по врѣмя-то и по труда, съ колко-то е изработена, а ся глѣда и какъвъ трудъ е сторенъ и колко врѣмя ся е готвилъ чловѣкъ доклѣ да научи да работи еднѣ работѣ. Трудъ